

Mr 10,46-52: *46 Prišli so v Jeriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimáj, Timájev sin, sedel ob poti. 47 In ko je slišal, da je to Jezus Nazarečan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« 48 Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!« 49 Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!« 50 Odvrge je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu. 51*

Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slep mu je dejal: »Rabuní, da bi spregledal!« 52 Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!«. Takoj je spregledal in šel po poti za njim.

Pri tej molitvi bomo prosili

Gospod usmili se tudi mene, sprejmi me kot si sprejel slepega Bartimaja, ne pusti me tukaj samega; ti glej, ker sem jaz slep. Usmili se moje majhnosti.

Razlaga

V odlomku gre za zelo osebno srečanje z Gospodom in za močno in globoko željo slepega, da bi spregledal. Dogaja se ravno pred pasho in zato gre tudi za povabilo, da se zazremo v Kristusovo velikonočno skrivnost. V odnosu do božje besede in do božje skrivnosti smo tudi mi slepi za razumevanje in zato prosimo Gospoda, da bi spregledali.

Jeriha je vstopno mesto v obljubljeni deželo. Izraelci ga niso premagali z mečem, ampak ob zvoku trobente (z božjo pomočjo). Tako kot je Bog potegnil Izraelce iz sužnosti in revščine in jih popeljal v obljubljeni deželo, naj ne bo v Izraelu beračev, zapostavljenih, ubogih. Jeruzalem naj bo kraj miru in božje pravičnosti. Vendar prav v obljubljeni deželi nekdo berači. Brez Boga je težko združiti ideal z resničnostjo.

Nikoli ni prepozno! Jezus je zapuščal Jeriho in za las ga je slepi ujel. Potrebno je verovati in ne dvomiti. Dvom je slepota srca, mračnost greha in tema smrti. Vsi tega ne priznajo. Mnogi vedo za Jezusa, o njem so slišali, vendar ga ne kličejo. Bartimaj je dobro vedel za svojo slepoto in je hrepenel po božjem odrešenju. V Kristusu je priznal božjega maziljenca.

O Jezusu najprej slišimo, potem ga poslušamo in končno vidimo. To je pot naše vere in božjega razodevanja.

Bartimaj ne prosi Jezusa za denar, ampak da bi spregledal in tako več ne prosjačil. Ne smemo prositi za to, kar nas potrjuje v naši nesreči, ampak za to, kar nas odpre božji milosti.

Bartimaj je pričakoval odrešenika in, ko je prišel, je klical k njemu. Kdor ne pričakuje, ne kliče. Če iščeš in pričakuješ Boga, bo molitev lahka, sicer ne. Bog sliši klic svojih otrok.

Klicati Jezusa po imenu pomeni tudi poznati ga in ga ljubiti. Jezus je Bog, ki nam prihaja naproti. Bog je samo usmiljenje in nam daje usmiljenje ne po naših zaslugah, ampak po naših potrebah.

Bartimaja so hoteli utišati. To je lahko tudi skušnjava, ki nam govori, naj bomo tiho, da je vse brez veze. Prav zato je potrebno še bolj na glas klicati Gospodovo ime. V našem srcu je molitev. Potrebno je vztrajati in ta molitev postane naravna kot utrip srca. Tudi če je molitev težka, če vztrajamo pri klicanju, se bo Gospod gotovo ustavil.

Jezus pokliče Bartimaja tudi preko drugih (slepih apostolov), preko naše zgodovine, ki se nam zdi slepa, oddaljena od Boga. Potrebno je korajžno zaupati! Potrebno je upoštevati tudi slepe apostole. To je vera!

Slepi je verjel, preden je bil ozdravljen! Verujemo lahko tudi v preizkušnjah. Božje odrešenje pa človeka dvigne (vstani!), da lahko gleda Boga iz oči v oči. To je polnost naše vere.

Kaj hočeš, da ti storim? Odgovor je jasen. Vendar Bog ničesar ne vsiljuje. Poseže samo, če si iz srca želimo, če smo odprti za njegovo milost.

Bratimaj vrže stran svoj plašč, vse, kar ima, in vso težo svojega življenja. Tako ponovno zaživi v božji luči, ponovno kot božji otrok (kar sta Adam in Eva zapravila). In brez oklevanja (kot sicer to počno Jezusovi učenci) sledi Kristusu v Jeruzalem, kjer bo Jezus križan. Duhovno življenje je namreč pot.